

Příloha č. 1

Počty a struktura dětí v ústavní péči

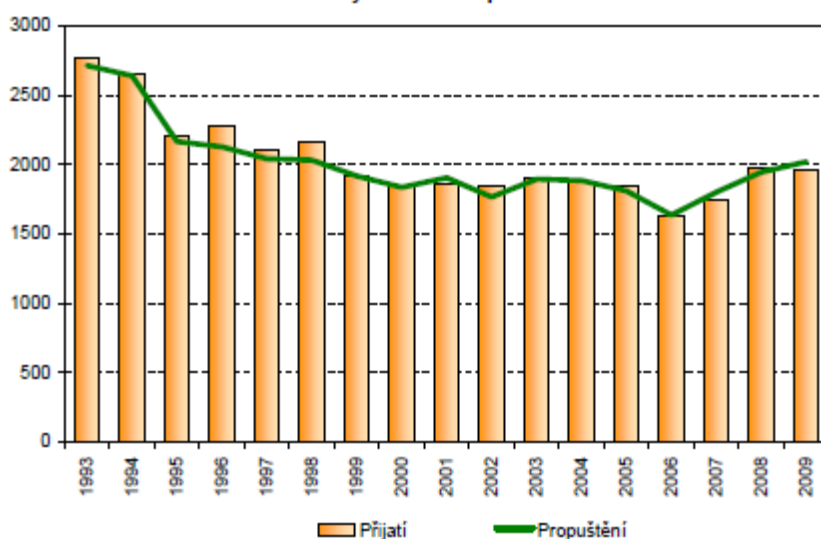
Kojenecké ústavy a dětské domovy - počet přijatých dětí, rok 2009

Území, kraj	Počet dětí přijatých během roku				Z celkového počtu přijatých dětí		
	celkem	v tom			se speciálními potřebami	romských	týraných
		ze zdravotních důvodů	ze sociálně-zdravotních důvodů	ze sociálních důvodů			
Hl. m. Praha	194	34	112	48	71	22	4
Středočeský	194	39	58	97	20	40	3
Jihočeský	31	-	-	31	-	-	2
Plzeňský	97	36	19	42	17	18	3
Karlovarský	108	4	9	95	3	40	1
Ústecký	134	9	2	123	12	68	2
Liberecký	55	29	19	7	21	20	2
Královéhradecký	37	1	3	33	4	6	1
Pardubický	118	45	30	43	18	5	9
Vysočina	101	51	11	39	16	25	5
Jihomoravský	200	104	3	93	66	52	3
Olomoucký	352	216	26	110	8	32	2
Zlínský	63	14	30	19	30	10	4
Moravskoslezský	282	67	37	178	25	63	16
ČR	1 988	649	359	958	311	401	57

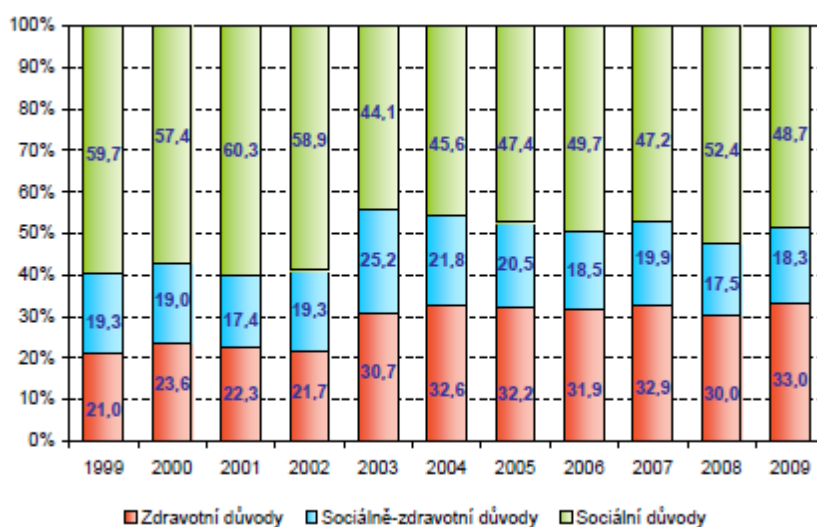
Kojenecké ústavy a dětské domovy - počet propuštěných dětí, rok 2009

Území, kraj	Počet propuštěných dětí během roku									Z celkového počtu propuštěných			Zeměři
	celkem	do vlastní rodiny	do adopce			do jiné formy náhradní rod. péče	do dětského domova pro děti starší 3 let (resort školství)	do ústavu sociální péče	jinam	se speciálními potřebami	romských	týraných	
			pro nezájem	se souhlasem rodičů	na základě zbavení rodič. práv								
Hl. m. Praha	187	93	14	39	5	7	25	1	3	62	23	1	1
Středočeský	206	82	18	39	6	25	20	9	7	14	38	3	-
Jihočeský	33	11	8	9	-	2	3	-	-	-	2	-	-
Plzeňský	102	37	9	14	-	20	14	4	4	12	25	2	4
Karlovarský	121	60	12	19	1	15	5	7	2	11	35	-	-
Ústecký	152	32	37	36	3	14	22	3	5	4	64	3	2
Liberecký	61	18	10	18	-	6	6	1	2	7	22	2	1
Královéhradecký	29	8	3	7	-	7	3	1	-	1	6	-	-
Pardubický	104	57	3	12	1	22	-	7	2	14	6	3	1
Vysočina	92	53	4	16	-	11	4	2	2	17	27	4	-
Jihomoravský	201	120	12	23	-	16	23	3	4	63	50	1	3
Olomoucký	352	302	-	7	3	9	24	2	5	3	26	-	1
Zlínský	75	59	1	3	2	5	5	-	-	45	8	1	-
Moravskoslezský	307	170	6	24	9	57	10	4	27	24	65	17	2
ČR	2 022	1 102	137	266	30	216	164	44	63	277	397	37	15

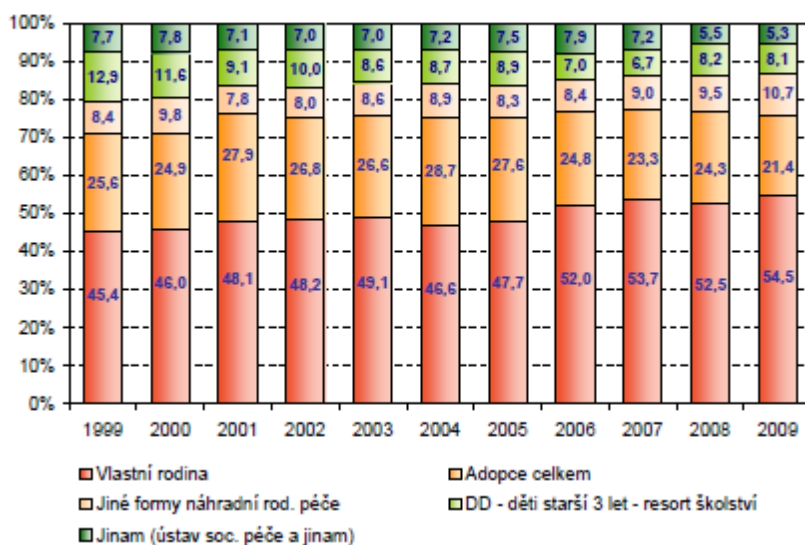
Vývoj počtu dětí přijatých a propuštěných do kojeneckých ústavů a dětských domovů pro děti do 3 let

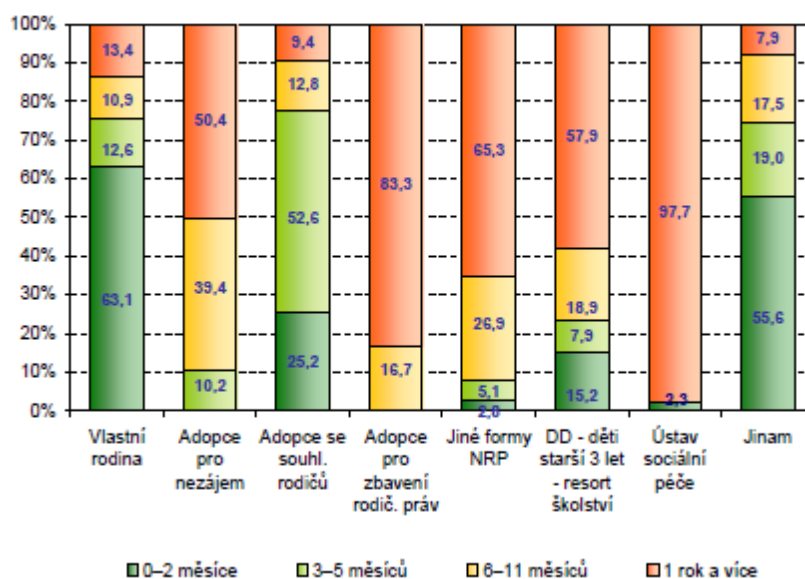
Vývoj struktury dětí přijatých do kojeneckých ústavů a dětských domovů pro děti do 3 let, dle důvodu přijetí

Vývoj struktury dětí propuštěných z kojeneckých ústavů
a dětských domovů (DD) pro děti do 3 let, dle umístění

Struktura dětí propuštěných z kojeneckých ústavů
a DD pro děti do 3 let, dle délky pobytu v zařízení

¹ <http://www.uzis.cz>

Příloha č. 2

Denní režim dětí v dětském centru

Tato příloha ukazuje denní režim dětí v dětském centru, a to dětí od narození do jednoho roku a od roka do třech let. V různých ústavech mohou být režimy jiné, v podstatě by se ale neměly příliš odlišovat.

REŽIMY DĚTÍ:

0 – 1 rok

7.00 - ranní hygiena, měření tělesné teploty, vážení

8.00 - vizita dle rozvrhu lékaře

8.30 - krmení, event.léky podle rozpisu lékaře

9.00 - spánek

10.00 – hygiena a příprava na odchod ven

10.30 – pobyt venku či v herně

11.30 – krmení a léky

12.30 – spánek

14.30 – krmení, hygiena

15.00 – herna (sledování psychomotorického vývoje)

17.30 – krmení

18.30 – koupání, krmení, léky

19.30 – spánek

22.00 – krmení

1.00 - krmení, hygiena

4.00 - krmení, hygiena

Krmení a přebalování je přizpůsobeno věku dítěte. Novorozenci a nejmladší kojenci jsou krmeni velmi často a pravidelně. U větších dětí se klade důraz na jejich potřeby. Mohou být krmeny také jednou přes noc nebo mohou spát celou noc, pokud to bez mléka vydrží.

1 – 3 roky

6.30 - vstávání, přebalování, nočník, měření teploty a hmotnosti (každé pondělí)

7.15 - snídaně, léky

8.00 - ranní hygiena, herna

8.30 - vizita, herna

9.00 - svačina, spánek dle potřeby, výchovné zaměstnání

10.30 – pobyt venku či v herně

12.00 – oběd, léky, hygiena dle potřeby

12.30 – spánek

15.00 – svačina, hygiena, herna nebo pobyt venku

17.30 – večeře, léky

19.00 – koupání, mytí vlasů každý pátek

20.00 – spánek

Děti od tří let mají režim převážně individuální podle potřeb (logopedie, fyzioterapie, ZŠ, SŠ....).²

² <http://www.dcjkc.cz>

Příloha č. 3

Dotazník č. 1 zasílaný žadatelům

Vážená paní/vážený pane,

chtěla bych Vás tímto požádat o vyplnění tohoto dotazníku týkajícího se procesu, kterým jste prošli od podání Vaší žádosti o osvojení až do zařazení do evidence žadatelů vhodných pro osvojení konkrétního dítěte. Údaje budou zpracovány anonymně a budou použity pouze k příslušnému výzkumu. Děkuji za Vaši ochotu a Váš čas.

Věk žadatelů:

Vzdělání:

Počet osvojených dětí:

Počet biologicky vlastních dětí:

A) Obecní/městský úřad

1) Jaký byl přístup sociální pracovníce při Vaší první návštěvě?

- a) vlídný b) spíše vlídný c) spíše negativní d) velmi negativní

2) Byla sociální pracovníce nápomocná?

- a) ano b) spíše ano c) spíše ne d) ne

3) Dostali jste dostatek potřebných informací?

- a) ano b) spíše ano c) spíše ne d) ne

B) Krajský úřad

1) Jaký byl přístup sociální pracovníce na krajském úřadě?

- a) vlídný b) spíše vlídný c) spíše negativní d) velmi negativní

2) Jaký byl přístup psychologa?

- a) vlídný b) spíše vlídný c) spíše negativní d) velmi negativní

3) Obdrželi jste všechny informace, které jste od sociální pracovnice potřebovali?

- a) ano b) spíše ano c) spíše ne d) ne

4) Jaká byla spolupráce s psychologem během psychologického vyšetření?

- a) velmi dobrá b) spíše dobrá c) spíše špatná d) velmi špatná

5) Sdělil Vám psycholog výsledky Vašich psychologických testů?

- a) ano b) ano (po požádání) c) ne d) ne (ani na požádání)

C) Příprava

1) Jak na Vás působila příprava?

- a) velmi dobře b) spíše dobře c) spíše špatně d) špatně

2) Byly pro Vás informace z kurzu přínosné?

- a) ano b) spíše ano c) spíše ne d) ne

3) Byly jste informacemi z přípravy ovlivněni natolik, že jste měnili některé požadavky ve své žádosti?

- a) ano b) ne

D) Celkové hodnocení

1) Jak dlouho trvalo od podání žádosti do obdržení rozhodnutí o zařazení do evidence žadatelů vhodných pro osvojení dítěte?

- a) méně než 8 měsíců b) 8-10 měsíců c) 10 – 12 měsíců d) déle než rok

2) Jak jste celkově hodnotili celý proces schvalování?

- a) dlouhý a zbytečný b) dlouhý ale potřebný c) přiměřený délkou i obsahem

3) Změnili by jste na tomto procesu něco?

a) určitě ano

b) spíše ano

c) spíše ne

d) určitě ne

Příloha č. 4

Dotazník č. 2 zasláný žadatelům pro získání informací pro vytvoření kazuistik

Vážená paní/vážený pane

chtěla bych Vás požádat o vyplnění tohoto dotazníku týkajícího se Vaší rodiny, procesu zprostředkování osvojení a popřípadě Vašich dětí. Odpovídejte, prosím, co nejpřesněji. Dotazníky je možné zkontrolovat v rozhovoru, který máme domluvený.

Děkuji za Vaši ochotu.

Matka

Věk:

Vzdělání a zaměstnání:

Zdravotní stav v době podání žádosti (pouze v případě nějakého onemocnění):

Vztahy v širší rodině – rodiče sourozenci + názor na přijetí dítěte:

Otec

Věk:

Vzdělání a zaměstnání:

Zdravotní stav (viz. výše):

Vztahy v širší rodině (viz. výše):

Oba rodiče:

Požadavky na dítě:

Současný stav v rodině (dítě ano/ne, počet dětí, přijetí dítěte rodinou, soužití v rodině atd.):

Délka trvání procesu schvalování:

Délka od podání žádosti do převzetí dítěte:

Věk dítěte při převzetí:

Příloha č. 5

Příběhy žadatelů

Příběhy jsou výpovědi žadatelů o jejich zkušenostech a pocitech v průběhu procesu osvojení, příběhy jsou zkopírovány z e-mailů od samotných žadatelů.

Příběh č. 1

Po několika nevydařených pokusech o vlastní miminko jsme se s manželem rozhodli, že si podáme žádost o adopci. Našli jsme si na internetu nějaké informace a pak jsme se vydali na úřad. Začal velmi dlouhý a poměrně náročný proces. Po roce a půl jsme byli zařazeni do evidence žadatelů vhodných stát se osvojiteli. Když jsme čekali už dva roky od podání žádosti, poradila nám kamarádka, abychom se podívali na stránky pěstounů, kde jsou děti, které potřebují pomoc. Sama má dvě děti v pěstounské péči. Na tyto stránky jsme se podívali a našli tam Kubíka, našeho Kubíka. Kontaktovala jsem paní Michalovou, která se tímto zabývá a ta mi vysvětlila další postup. Ten byl stejný jako u normálního postupu. Kubíkova i naše složka šla do poradního sboru a mi byli schváleni. Pak jsme se jeli podívat na dokumentaci na krajský úřad, kde nás čekala velmi nepříjemná paní psychologka. Začala nám naše rozhodnutí rozmlouvat, strašila nás, že s Kubou budou problémy, protože je Rom a otec je dokonce neznámý. Kubíka ale nikdo nechtěl a my ho moc chtěli. Nakonec jsme se na něho jeli podívat do kojeneckého ústavu a poté jsme si ho odvezli domů. Náš syn je krásný světlý chlapeček, úplně zdravý a podle paní doktorky vývojově v normě, dokonce i lehce napřed.

Teď už vařízujeme papíry na druhé dítě a chceme si ho zase vybrat sami stejně jako Kubíka. Stále je mnoho dětí, které se do rodin nemohou dostat, tak jednomu z nich zase dáme domov.

Příběh č. 2

Naše adopce

Vlastně nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že bych neměla děti. S manželem jsme o tom dlouho mluvili, než jsme vůbec dospěli k tomu, že děti chceme oba. Náš syn se narodil po pro mě velmi náročném těhotenství. Několikrát mi hrozil potrat a celých 7 měsíců jsem proležela doma nebo v nemocnici. Císařský řez proběhl hladce. Komplikace však nastaly několik dní po návratu domů – vysoké horečky, několika měsíční virozy, které přes veškerou léčbu byly provázeny neustálými teplotami a vyčerpáním. V té době jsme začali velmi vážně uvažovat, že druhé těhotenství nikdy nepodstoupíme.

Poradili jsme se s několika odborníky na osvojení a pevně jsme se rozhodli a podali žádost. A tím začal roční kolotoč. Již první setkání se sociální pracovnící byl pro nás šok. Byla velmi odměřená a dokonce nám rovnou mezi dveřmi řekla, že nás nedoporučí. Přesto jsme veškeré formuláře vyplnili a odevzdali. Za několik dní nás sociální pracovnice kontaktovala znovu kvůli návštěvě u nás doma. Nakonec naši dokumentaci podstoupila na kraj. Nevím, co tam napsala, ale z krajského úřadu nás bez problémů pozvali na psychologické test. Ačkoli byla paní psycholožka velmi odměřená, sdělila nám, že našemu schválení nic nebrání. Sociální pracovnice na kraji byla vždy velmi milá, ale podle mého názoru velmi neprůbojná, skrývající se ve stínu psycholožky jako starší a snad zkušenější kolegyně. Celý proces jsme absolvovali bez větších problémů a po azhruba devíti měsících jsme byli zařazeni do evidence žadatelů vhodných pro osvojení.

Půl roku poté jsme se přestěhovali do jiného kraje a celá naše dokumentace putovala s námi. Sešli jsme se s novou sociální pracovnící, která byla opravdu skvělá. Velmi milá a nápomocná žena. S tou jsme v kontaktu do dnešní doby, protože na miminko stále čekáme. Tak jen doufáme, že brzy se situace změní a nebudeme naší sociální pracovníci volat my, ale zavolá ona nám.

Příběh č. 3

...vždycky jsme s manželem plánovali, že budeme mít děťátko...po nějakém čase, kdy se nedařilo jsme začali chodit po odborných centrech....

Když nám štěstí nepřálo ani v tom, že bychom mohli mít miminko alespoň z IVF, tak jsem se rozhodla pro cestu šetrnější – biomol, akupunktura, kinezioložka, vitamíny atd. Bohužel nic z toho nezabralo, tak jsme po delší pauze bez hormonální léčby navštívili jiné centrum, kde závěr byl úplně stejný jako v předcházejícím...vysoká hladina hormonů a rozhodnutí lékaře, že v tomto případě umělé oplodnění „nemá cenu“.

Jediné (podle doktorů nabízené) řešení bylo „darované vajíčko“ , jenže v tom jsme s manželem měli jasno – NECHCEME. Stejně tam není jistota, že se to vydaří a ty nehorázné peníze radši dáme do děťátka, které to bude potřebovat, i když to nebudou naše geny.

Proto jsme se rozhodli pro adopci....

Následovala otázka, kde se o „to“ vlastně žádá?? Začala jsem hledat na internetu informace a poté jsem zavolala na sociální úřad a byli jsme pozváni na první konzultaci, abychom dostali základní informace, jak to vlastně chodí.

Velice nás překvapil přístup sociální pracovnice, byla velmi milá, vstřícná. Dostali jsme plno papírů a během dvou dnů jsme měli vše zařízené a odevzdané. Následně jsme očekávali telefonát, kdy nás navštíví soc. pracovnice na „prohlídku bytu“ J. Šlo to rychle, snad za týden jsme se dozvěděli termín. V ten den jsme byli docela nervózní, co bude a jak to bude vše probíhat...Paní dorazila s mírným zpožděním, ale byla v pohodě, povídali jsme a řekla nám jak to zhruba bude probíhat dál...návštěva kraje – setkání s psychologem, testy, přípravka atd.

Docela jsme zprvu nechápali, proč takový obstrukce, když normální „bio“ rodiče nic nemusí podstupovat....

No nic, čas šel dál a za další asi měsíc jsme šli na krajský úřad, kde jsme se setkali s další sociální pracovnící a panem psychologem. Opět jsme byli mile překvapeni z přístupem. Dostali jsme testy a úkol nakreslit listnatý strom.

Utekly další cca dva měsíce a zazvonil telefon s tím, že nám sdělili termín začátku přípravy.

Oficiálně to přišlo ještě poštou.

Přípravka začala asi za další dva měsíce.

Stále jsme si říkali co nás tam asi čeká a PROČ to musíme absolvovat,

Rozpis sezení byl na tři měsíce ... první dojem – PROČ tak dlouho...

Pozitivní na tom bylo, že se setkáme s dalšími lidmi, kteří také nemají to štěstí mít vlastní miminko, nebo chtějí rozšířit svou rodinu a vzít si děti do pěstounské péče.

Na prvním sezení, jsme byli všichni překvapení, plni očekávání co se bude dít, jaké že budou ty psychologky a celkově asi jak to tam zvládneme úkoly atd.

Myslím, že nám spadl kámen ze srdce, když jsme poznali, že ty psychologky jsou vlastně úplně normální ženský...lidský přístup...Někdo se možná již předtím setkal s nějakým psychologem, ale my kteří ne, tak jsme si nemohli představit, jak to bude probíhat.

Na prvním sezení jsme se navzájem představili a vysvětlili nám tak okrajově co bude „úkolem“ přípravky. Ještě stále zaznívali otázky PROČ to musíme podstupovat. Připadali jsme si jako děti ve školce J, malovali jsme si, ale bylo to hezký, tak trochu jsme se mohli odreagovat a zavzpomínat na dětská léta.

Postupně jsme se začali trochu poznávat, pracovali jsme jak ve velké skupině, tak ve skupinkách menších, do kterých jsme byli rozdělováni pomocí bonbónů, barevnosti apod.

Během přípravky byli různé besedy s odborníky – dětská doktorka, genetička, pracovnice z kojeneckého ústavu a DD, soc. pracovnice, genetička, dětská psychologka...mezi velmi zajímavé patřila beseda „komunikace jinak“. Byli jsme seznámeni s tím, že to budou nějaký bubny...tak nějak jsme si to nemohli představit a byli jsme docela v napětí co nás to čeká....

Nakonec se ukázalo, že ty 3 hodiny strávené s psychologkou, bubníkem a bubínkami byly krátké...J Měli jsme tu možnost poznat, že je opravdu možné „komunikovat jinak“. Všichni jsme z toho byli nadšení a zároveň vyčerpaní a plni dojmů, že jsme se nemohli skoro soustředit na ten den poslední hodinku s našimi psychologkami. Tak nějak jsme to zvládli, ale takové to vnitřní nadšení asi trvá dodnes. Dokonce si i někteří již bubny pořídili.

Ale nečekaly nás jen příjemné chvílky. Jednou z docela stresujících byl záznam ze slovenského kojeneckého ústavu. Po jeho shlédnutí byla nálada jako na hřbitově. Nikomu se nechtělo mluvit, všichni měli slzy v očích. Je to fakt smutné, když člověk vidí, jak ty dětičky citově strádají.

Je jasné, že život je boj...takže i tato realita myslím dost přispěje k tomu, že si člověk uvědomí, že opravdu chce pomoci takovému děťátku, i když to není vlastní krev. Nebo tak to aspoň cítíme my.

Další konzultace a besedy byly hodně zajímavé a přínosné a čas strašně utíkal. Už jsme „dávno“ pochopili, že to není zbytečné, ale naopak velmi přínosné prodělat něco takového, jako byla ta obávaná příprava. Nakonec to bereme spíš jako výhodu oproti bio rodičům.

Celkově jsem byla docela dobrá parta lidí, kteří se tam sešli. Pracovalo se nám společně příjemně.

Bylo nás tam 7 párů a jeden jedinec. J

Myslím, že i když to někteří neměli celkově až tak příjemné, tak celkový dojem byl snad přínosný i pro ně.

Na závěrečném setkání jsme si pořídili pár fotek, které nám budou připomínat společně strávený čas a snad se ještě někdy setkáme na nějakém srazíku.

Naše „poradkyně do nepohody“ zašlou zprávu na krajský úřad a budeme čekat ortel, který nad námi bude vyneseno...SCHVÁLENÍ – NESCHVÁLENÍ. Já osobně doufám, že všichni dopadneme dobře a pak už jen bude následovat to dlouhé, někdy i kratší čekání na vytvořeného potomka.....

.....Tak a uběhlo pár měsíců, v květnu 09 jsme se dočkali schválení, tím zařazení do registru, takže už máme další krůček za sebou :o).

Čas celkem letí, pomalu si "zvelebíme" pokojíček, aby jsme to nemuseli dělat na poslední chvíli. Alespoň se nám trošku zkrátí čekání, nebo spíš to bude rychleji utíkat. Postupně si začneme nakupovat nějaké věcičky, které budeme moct použít jak pro děťátko malinké, tak i třeba pro ročního prcka....

7.12.09 byl pracovní den jako každý jiný, jen s tím, že jsem musela ráno s Molinkou na veterinu. Do práce jsem přišla asi o 20 minut déle a začala jsem hned dohánět nedodělané

kalkulace. Ten den mi neustále volali z jedné firmy, kde jsme údajně "vyhráli" dárek a večeri - reklamní akce, telefon jsem jim nezvedala, protože jsem na ně neměla náladu... už jsem věděla jaké mají telefonní čísla... Telefon jsem měla v kapse a bylo asi 13,15 hod a opět zvonil... Kouknu na displej a místo 725..... tam bylo 603.... říkám si, tak to jen nějaký zákazník, zase mě volají na soukromý telefon... když jsem to zvedla, ozvalo se : "Dobrý den, krajský úřad u telefonu paní..... měla byste pár minut??" říkám že ano, (to jsem si ještě myslela, že si chtějí něco upřesnit, protože jsem na úřad volala koncem října a to mi bylo řečeno, že už řeší tento rok zařazení a že se možná dočkáme. Zaměsíc jsem tam volala znovu, kdy se bude konat poradní sbor, paní říkala že nejsou děti, že bude až se nějaké objeví, informace teda vlastně nic neříkající). Když mi paní řekla, že se konal poradní sbor, tak se mi zvýšil tlukot srdce a začínalo mi být jasné, že si nic upřesňovat nechtějí. - "konal se poradní sbor a vy jste byli s manželem vybráni jako vhodní rodiče pro zdravou holčičku." To jsem myslela, že se štěstím zblázním, jen jsem se zeptala, jak je stará - "narodila se teď 13.10.09" - To byla další úžasná zpráva. Usmálo se na nás štěstí tak ohromné, jaké jsme ani nečekali. Máme holčičku a ještě k tomu ten den necelé dva měsíce starou. Je to krásný pocit.

Hned po ukončení hovoru, jsem se rozběhla a volala manželovi - že máme miminko, holčičku. Byl šťastný.

Nemohla jsem se vůbec soustředit na práci, pořád jsem chtěla strašně někomu zavolat, ale nevěděla jsem jestli jo nebo ne. Pak mi manžel zavolal znovu a řekl, že zavoláme, že to všem oznámíme. Začala jsem vytáčet jedno číslo po druhém. Volám mamce - "Mami, budeš mít vnučku!" mamka "cože?" - "no máme miminko!!" to už to mamce došlo - mmch později mi manžel i mamka řekli, že mi v telefonu vůbec nerozuměli :o) takto jsme obvolali snad všechny příbuzné :o) Doma jsme si sdělovali dojmy a hrozně moc se těšili nadruhý den. Já jsem šla spát asi v půl třetí a probudila jsem se ve 4,50 a už jsem nemohla usnout... na krajském úřadě jsme měli být v 10,30 hod. Bylo to nekonečné čekání. ...

8.12. šli jsme a krajský úřad, kde nás paní seznámila s dokumentací naší Elišky. Ukázala nám dvě fotky a po souhlasu, že bychom se na ní jelipodívat nám vystavila papír, na základě kterého jsme mohli naši malounavštívit. Hned jsme jeli do kojeneckého ústavu a tam na nás už čekali. V půl dvanácté měla přijít paní doktorka, tak jsme na ní čekali a mezitím nám přinesli náš pokládek. Nemohli jsme z nispustit oči. Takový malinký stvoření . Naše největší štěstí, náš nejkrásnější dáreček k vánocům, který jsme si mohli přát. Nikdy to nic nepřekoná. Ptali se nás, kdy bychom si jí chtěli odvézt, my jsme říkali, že v pátek (bylo úterý), ale říkali, že to asi nepůjde, že vrchní sestra tam nebude, protože jezdí do školy. Asi na nás viděli jak

strašně Elišku chceme co nejdřív, tak nám nabídl, že když to stihneme v pátek hned ráno, můžeme si jí odvézt. Pak jsme ale dozvěděli, že paní na sociálce tam nebude a nikdo jiný nám papíry nevystaví, tak jsme museli vydržet do úterý 15.12.

Po tom, co nám paní doktorka řekla jak na tom Eliška je, je zdravá, tak jsem si jí mohla nakrmit. Mmch paní doktorka, která jezdí do kojenáčku za dětičkami byla moje obvodní doktorka, kdy jsem byla malá. Krásná náhoda. :o)

Také jsme se dozvěděli, že Eliška při narození měla 2940g a 48 cm. Při první návštěvě v kú měla 4380g.

Malou jsme si tedy nakrmili, strávili jsme s ní asi hodinu a půl a jeli domů. Byli jsme plní nadšení a štěstí, které nás potkalo.

Druhý den jsem musela ještě do práce, ve čtvrtek jsem měla dovolenou a za Eliškou jsme zase jeli... Sestry v kú byly všechny příjemné, nechali nás s ní v jedné místnosti samotné, abychom si jí užili... vždy jsme nakrmili, přebalili, převlíkli, pomuchlovali se a jeli zas domů, takhle jsme to dělali až do pondělka.

V úterý 15.12.09 byl náš velký den. Jeli jsme si pro naše štěstí do vínového domečku.... Elišku jsme si oblékli, uložili do autosedačky a Eliška zažila svou první jízdu v autě.... byla moc spokojená ani neplakala.... Při propouštění měla 4500g... :o)

Příběh č. 4

Naše cesta za adopcí

Po 11 letech šťastného žití jsme s manželem začali toužit po miminku, jenže jsme věděli, že jediná šance je umělé oplodnění. Tak jsme s velkou nadějí šli do toho. Ale boužel po několika dnech přišel negativní výsledek. Byli jsme nešťastní, ale po druhé jsem na umělé oplodnění odmítala jít. Bála jsem se že to zase nevyjde a já budu ještě víc zklamaná. Mimoto, stálo to dost peněz s nejistým výsledkem. Tak jsme se s manželem rozhodli pro adopci a já byla zase plná naděje. A začla jsem po internetu hledat informace kde začít. Velmi mě překvapilo kolik holek řeší to samé co mi a já věděla, že nejsme jediný. A dokonce jsem si našla přes internet super kamarádku, která mi hodně moc pomáhala. Dávala mi cenné rady kam jít a jak začít a hlavně mi

pomohla moc moc psychicky, protože mi rozuměla a věděla jak se cítím a pak z té jedné kamarádky bylo víc a víc kamaradek s kterými si píšeme a podporujem do dnes a já jsem ráda, že je mám.

Tak když jsem dostala informace co a jak tak jsme začali jednat. Došli jsme si po žádost na úřad, kde byla moc hodná paní, která nám vše vysvětlila a dala nám moc papírů na vyřízení. Tak jsme začali vyřizovat doktory a rzná potvrzení a psali životopisy. Když jsme měli vše vyřízené, tak jsme zavolali socialní pracovníci. Ta si k nám přijela zkontrolovat bydlení. Řeknu Vám, to byly nervy. Uklízela jsem a bláznila. Socialní pracovnice přijela. Musím říct, že byla opět velmi příjemná a hodná. Zkontrolovala všechny papíry. Jedním okem zkoukla byt a spokojená odjela. Za ty nervy to nestálo. A čekali jsme až nám přijde pozvání na psychotesty. Po nějaké době přišla pozvánka a mi jeli na pohovor. Toho jsem se hodně moc bála, ale opět zbytečně. Paní psycholožka byla super. Popovídala si s náma a udělala s náma testy. Testy byly na celé odpoledne a vše se zase točilo okolo rodiny a našeho děství. Pak jsme si po pár dnech jeli pro výsledky. Vše vpořádku, huráááá, je to za náma a teď jsme čekali na pozvánku na přířtavný kurz. Ta přišla po několika měsících a mi jeli na celý víkend na přířtavku. Hrozně se mi tam nechtělo a nevěděla jsme co mám čekat. Měli jsme zpousta zajímavích přednašech a já měla plnou hlavou nových informací. Bylo nám tam řečeno, že by bylo lepší se vzít, aby nám mohli poslat schválení. Mi v tě době ještě nebyli manželé. Tak jsme začli po tolika letech plánovat svatbu, na kterou mi přijeli i mé kamarádky s internetu. To byl užasný zažitek. Mi se do té doby ještě nevydělí. Když jsme dostali oddací list, tak jsme ho odeslali na kraj. Po pár dnech nám přišlo, že jsme schválení žadatelé a mi byli moc šťastní, že to dobře dopadlo. Čekáme 2 roky a pevně věříme, že se brzo dočkáme a budeme šťastná rodinka.

